

Így imádkozd
a Szentolvasót!

Így imádkozd a Szentolvasót!

I. Az utcán amerre járunk, plakátok borítják a házak falát. Többnyire gyorsan kicserélődnek, hiszen hatásuk legfőbb eszköze a meglepetés.

Szobánk falára nem szoktunk havonta más és más képet akasztani. Oda olyan fényképek, rajzok, festmények kerülnek, amelyeknek nem árt, ha megszokjuk őket. Igaz, sokszor hetek elmúlnak anélkül, hogy foglalkoznánk velük. Azért – ha fél szemmel is –, föl-fölpillantunk rájuk. Mozgalmas napjainkban ők teszik jelenvalóvá a maradandó emlékeket, elkötelezettségeket. Mélységet, magasságot adnak az életünknek; nélkülük elvesznénk az események forgatagában. Így őrzünk egy-egy verset, egy-egy szép dallamot is. Vagy inkább ők őriznek minket: a múlt tanulságaival a jövő számára.

Sokan úgy gondolják, hogy Istennel való kapcsolatunk akkor élő és őszinte, ha mindennapi gondunkról-örömünkről saját szavainkkal igyekszünk számot adni neki. Valóban nagy kincs, ha fesztelenül el tudunk be-

szélni a Mennyei Atyával. Csakhogy ez a fesztelen beszélgetés szükségszerűen az életünk felszínén marad: szívünk igazi „titkait” egymás előtt sem, Isten előtt sem tudjuk pontosan szavakba foglalni. Azok akkor nyílnak meg leginkább, ha szemlélődve, nyugodtan elidőzünk *Isten titkai* előtt, ha kötött szövegű imádságban, rég ismert, egyszerű szavakat ismételtünk. Mintha egy kedves dallamot dúdolgatnánk, vagy az ágyunk, asztalunk fölött függő képre emelnénk föl tekintetünket.

Ilyenfajta imádság a Szentolvasó, amely közös édesanyánknak, a Boldogságos Szűz Máriának imádkozó társává tesz bennünket.

II. A Szentolvasót az *Apostoli hitvallással* kezdjük el.

„Hiszek (az) egy Istenben, mindenható Atyában, mennynek és földnek Teremtőjében...”
Súlyos, fegyelmezett szavak ezek, de milyen hatalmas élet lüktet bennük: az Atya, a Fiú és a Szentlélek élete, amelyre a Szentháromság egy Isten minket is meghívott. Ég és föld jelenik meg a szemünk előtt az Atya teremtő bölcsességének verőfényében; pokol és mennyország s az emberek lakta táj, ahol Jézus megváltó műve – születéstől halálig s föl-

támadásig – kibontakozott. Aztán megjelenik az Egyház, amelyet földi vándorútján a Szentlélek vezet.

„Boldog vagy, mert hittél” (Lk 1, 45) – Erzsébet köszöntötte így Máriát. Mi talán úgy mondjuk el néha a Hiszekegyet, hogy szívünkben az evangéliumi ember kérése bujkál: „Hiszek, segíts hitetlenségemen!” (Mk 9,24). Vagy legalább az apostoloké: „Növeld bennünk a hitet!” (Lk 17, 5). Ezt az utóbbi kérést meg is fogalmazzuk még az olvasó imádkozása közben. Ám amíg a Hitvallást mondjuk, nem magunkat akarjuk méregetni, inkább Isten fönséges és ismerős igazságaira emeljük tekintetünket.

III. Most a Miatyánk következik. Erre az imádságra maga Jézus tanított meg, arra szánta, hogy minden imádságunk mintája legyen. A Hiszekegyben harmadik személyben emlegettük az Atyát, itt megszólítjuk, s elérjesztjük kéréseinket.

Ezek közül az első éppen az, hogy az ő neve szenteltessék meg, országa jöjjön el, akarata teljesedjék bennünk s körülöttünk. Vagyis hogy emeljen ki minket a sokféle emberi szándék zűrzavarából, s adja meg nekünk azt

a többet, nagyobbat, amit magunktól meg sem álmódhatunk.

Aztán elébe tárjuk mindennapi gondjainkat is. Kenyérért fohászkodunk hozzá, hogy éhségünket csillapíthassuk. Bocsánatát kérjük, mert esendők vagyunk. Oltalmát, mert kísértések között élünk.

A Miatyánk eredetisége, hogy ez a két kércsoport egymáshoz kapcsolódik, szorosan összetartozik benne. Ezért érezheti egészen magáénak a bűnös is, a szent is. Jézus épp arra tanított, hogy a kettő (a bűnös és a szent) sokkal közelebb van egymáshoz, mint gondoljuk.

IV. Most Máriához fordulunk – Az *Üdvözlégy* szavaival. Az angyal köszöntését ismételtetjük: „Üdvözlégy, kegyelemmel teljes, az Úr veled van!” (Lk 1, 28). Aztán Erzsébet: „Áldott vagy te az asszonyok között, és áldott a te méhednek gyümölcse” (Lk 1, 42).

Van, aki azt hiszi, úgy volna jó, ha az élet versenyében egyenlő feltételekkel indulnánk. De valóban verseny az élet? Mindenesetre ahányan, annyifélék vagyunk: ki erősebb, ki gyengébb, ki szebb, ki okosabb a többieknél.

Olyan is van köztünk, aki úgy érzi, semmije sincs, amire büszke lehetne.

Máriát azért köszöntjük, mert ő a kegyelemben első, és mert Isten Fiát fogadta méhébe. E körül a kiváltság körül nincs helye irigységnek. Maga a Szűz nem úrnóként viselkedik, hanem szolgálólánynak mondja magát; amit kapott, közös kincsünknek tekinti, s mindjárt megosztja velünk. Legbőkezűbben a legszegényebbel.

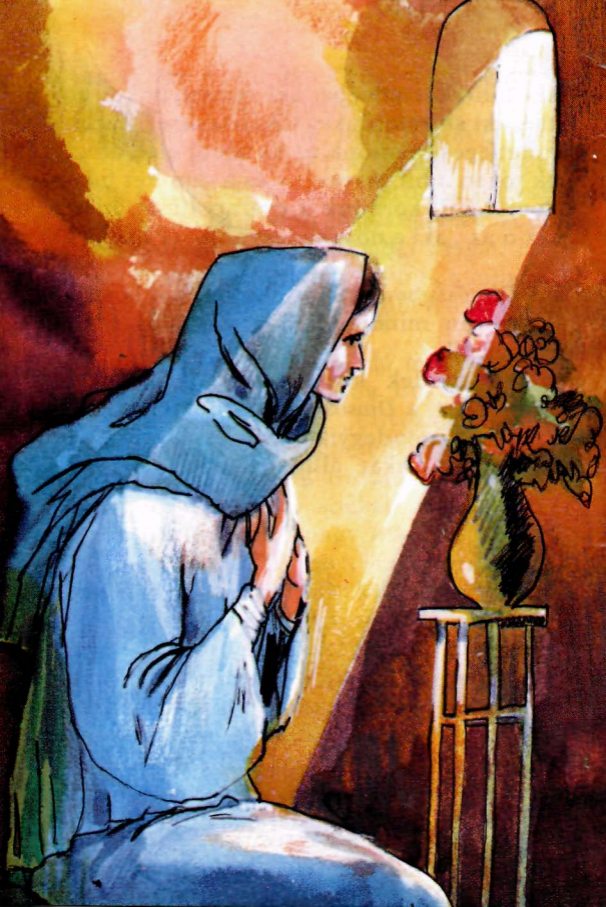
Az angyal s Erzsébet üdvözlő mondatába az imádkozó Egyházzal ősidők óta beleszójuk Mária és Jézus *nevét*: „Üdvözlégy, *Mária*; ... gyümölcse, *Jézus*.” Lehetetlen, hogy ki ne mondjuk őket, hiszen a köznapi beszédben is használatos szavaknál sokkal tündöklőbbben utalnak üdvösségünk nagy titkaira. Mit vennénk magunkhoz, ha hirtelen kigyulladna a házunk, s menekülnünk kellene? Szavaink közül ezt a két nevet szeretnénk ismételtetni akkor, amikor már utolsót mozdul az ajkunk. A kettős köszöntést egy fohász zárja, s az valóban meghúzza a merész ívet a két sorsdöntő pillanat között: „Imádkozzál érettünk, bűnösökért, *most és halálunk óráján!*”

Jézus nevéhez viszont az Olvasót kezdő három Üdvözlégyben három kérést kapcsolunk:

„Aki hitünket növelje, aki reményünket erősítse, aki szeretetünket tökéletesítse.” Bizony, kezdetleges bennünk az az isteni élet, amelynek tövén a hit, a remény és a szeretet fakad. Istentől kell kérnünk a gyarapodását, hiszen csak ő az, „aki a növekedést adja” (1 Kor 3, 7).

V. A *Dicsőségben* a Szentháromságot köszöntjük, hiszen minden Belőle indul és Benne nyugszik el.

Aztán a „tizedek” következnek a *Miatyánk* vezeteti be őket, a *Dicsőséggel* zárulnak, s tíz *Üdvözlégyben* mindegyik Jézus és Mária életének egy-egy „titkát” állítja elénk.

Jézus, akit Te, Szent Szűz a Szentlélektől fogantál

„A Szentlélek száll reád, és a Magasságbeli Ereje borít be árnyékával” (Lk 1, 35).

Szent Lukácsról azt tartotta a hagyomány, hogy festő is volt. Az angyali üdvözlés történetét mégis úgy mondja el evangéliumában, hogy semmit sem szól arról, mit látott Mária, amikor Gábor angyal „belépett hozzá”. Nem rajzol alakokat, csak egy párbeszédet jegyez föl, de az önmagában is fölidézi a két szereplőt, s főként az Üzenetet, amellyel Jézus története elkezdődik. Mennyi erő és gyöngédség van az angyal szavában, mennyi biztonság és ámulat! S hogy tudja a dolgát Mária! Meglepődik, gondolkodik, okosan kérdez, s aztán kimondja, hogy „legyen” s hogy „íme, az Úrnak szolgálóleánya”.

Az ószövetségben a frigyszekrényt borította be Isten hatalmas és oltalmazó jelenlétének árnyéka. A Lélek pedig a teremtés kezdetén lebegett a vizek fölött. Jézus fogantatásában nem a férfi szerepét tölti be Isten. Teremtő beavatkozásával támaszt életet Mária méhében, s így lesz az szűz létére anyja a második isteni Személynek. Jézus pedig így lesz egészen egy közülünk: „asszonytól született” (Gal 4, 4), mégis egy új teremtés kezdete.

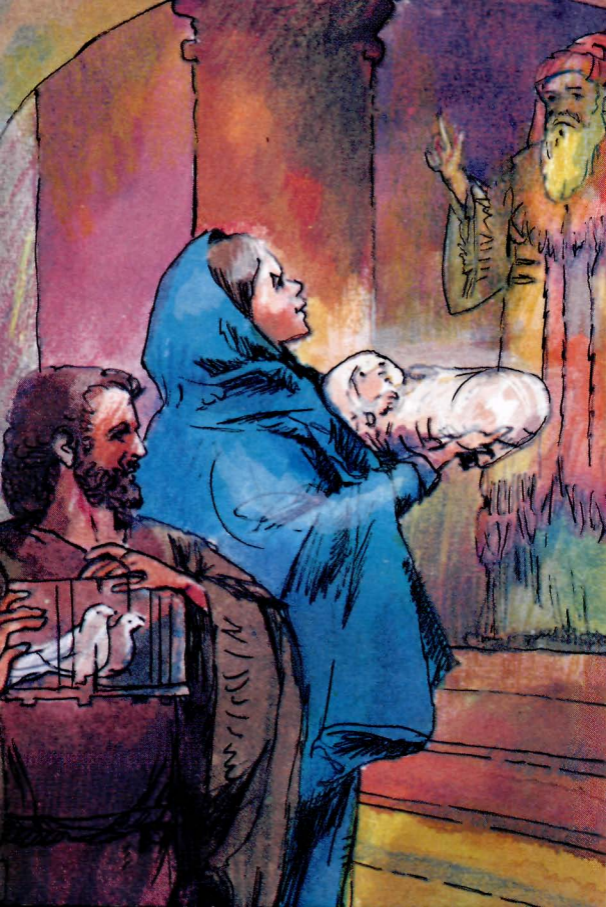

Jézus, akit Te, Szent Szűz Erzsébetet látogatván méhedben hordoztál

„Boldog a méh, mely téged hordozott” (Lk 11, 27). A Zsidókhoz írt levél így ad számot a Fiú-isten megtestesüléséről: „Mint hogy a gyermekeknek közös a testük és a vérük, ő is részt kapott belőle, hogy így halálával legyőzze azt, aki a halálon uralkodott, tudniillik a sátánt, és fölszabadítsa azokat, akiket a haláltól való félclem egész életükre rabszolgává tett. ... Ezért minden tekintetben hasonlóvá kellett válnia testvéreikhez, hogy irgalmas és Istenhez hűséges főpap legyen, és kiengesztelést szerezzen a nép bűneire” (2, 14–15. 17). Isten Fia nemcsak látogatóba jött közénk, egészen vállalni akarta az emberi létet. Lereszkedett hát a magzati lét eszmélet-előtti félhomályába is. A terhesség hónapjaiban minden asszony megilletődve és szelíd méltósággal óvja, figyeli a méhében növekedő magzatot. Tudja: új ember épül benne, milliók között *egyetlenegy*. Mária méhében Isten Fia veszi magára testünkkel, vérünkkel együtt történelmünket és sorsunkat is. A Szent Szűz nem gazdája, de boldog részese ennek a titokkal teljes eseménynek, amint az evangéliumi asszony mondja majd. Öröme csöndes, befelé fénylő öröm, de hatalmas erővel kitör Erzsébet előtt a *Magnificat*-ban.

Jézus, akit Te, Szent Szűz a világra szültél
„Ez lesz a jel: gyermeket találtok, jászolba fektetve, pólyába takarva” (Lk 2, 12). A gyermek (minden gyermek): csoda, s nem csak az elfogult szülők szemében, Még nem érkezett meg egészen a földre. Tágra nyíló szemében még nem a tárgyak tükröződnek, hanem a mindenség, az ember első, boldog ámulata. Nagyon rendjénvaló hát, hogy Jézus először gyermekként néz szét a világban. Később majd „növekedni fog bölcsességben, korban és kedvességben Isten és az emberek előtt” (Lk 2, 52), de pillantásában tovább él a gyermek bizalma és derüje, semmi csalódás, fájdalom nem fogja elhomályosítani. A földön jár majd, de – akárcsak a gyermekek – a mindenség polgára marad. Mindnyájunkhoz szól figyelmeztető szava: „Ha meg nem tértek, s nem lesztek olyanokká, mint a gyermekek, nem mentek be a mennyek országába” (Mt 18, 3). „Tulajdonába jött, de övéi nem fogadták be” (Jn 1, 11). Már születésekor sem volt számára hely a szálláson. Barmok közt, szénán talált nyugvóhelyet. Örülni tudott annak is, s épp kitaszítottóságában lett mindannyiunké. Ott találtak rá a pásztorok meg a napkeleti bölcsek, ott találják meg ma is mindazok, akik figyelmesen élnek, nyitott szívvel az üdvösség jeleinek befogadására.

Jézus, akit Te, Szent Szűz a templomban bemutattál

„Egy pár gerlicét vagy két galambfiókát” (Lk 2, 24). A Zsidókhöz írt levél – egy kis módosítással – Jézus szájába adja a 40. Zsoltár sorait: „Áldozatot és ajándékot nem kívántál, de emberi testet alkottál nekem. Nem kedves előtted az engesztelő és az égőáldozat, azért így szóltam: Nézd, megyek, Istenem, hogy teljesísem akaratomat, amint a könyvtekercsben rólam írva van” (10, 5–7).

Amikor negyven napos korában Mária és József a templomba vitte, hogy „bemutassák az Úrnak”, Jézus még nem fogta föl, mi történik vele. De az az ószövetségben megszentelt szokás, hogy „minden elsőszülött fiút az Úrnak kell szentelni” (Lk 2, 23), őbenne kapta meg igazi értelmét. Egyetlen anyja sem magának szüli a gyermekét. Amint a világra hozza, már készülhet, hogy oda is adja – a világnak, illetőleg a világot teremtő Istennek. Mária, az Úr szolgálóleánya minden asszonynál tudatosabban és készségesebben készül erre az anyai áldozatra, s Jézust az ő engedelmességének figyelmé veszi körül. Az készíti föl arra, hogy ő is az Atya akarátát keresse majd. Simeon, Anna öreg szíve kigyúlhat. Megérkezett, aki beteljesíti a törvényt, aki maga lesz a templom meg a bárány.

Jézus, akit Te, Szent Szűz a templomban megtaláltál

„Fiacskám! Miért tetted ezt velünk?” (Lk 2, 48). Mint az anyaméh kilenc hónapon át, úgy vette körül Jézust a názáreti ház – harminc hosszú éven keresztül. Ha tizenkét éves korában kivételesen történt vele valami, ami előrevetítette későbbi küldetését, mintha csak azért esett volna, hogy annál világosabb legyen: úgy élt, növekedett, hogy nem figyeltek föl rá az emberek. Azért csodálkoznak majd, amikor tanítani kezd: „Hát nem az ács ez, Mária fia, Jakab, József, Júdás és Simon testvére? S ugye nővérei is itt élnek közöttünk?” Az evangélista hozzáteszi: „És megbotránkoztak rajta” (Mk 6, 3). A názáreti harminc év alatt Jézusnak volt mit tennie. Ismerkedett a világgal, amely elé oda kell majd lépnie Isten szeretetének követeként. Ízlelgette a szavainkat, barátkozott a szerszámainkkal, s mielőtt beszélt volna róluk, elnézte a mezők liliomait meg a madarakat. Tudta: enélkül nem lehet nyomatéka sem a szavainak, sem a tetteinek. Azért vigyázott arra is, hogy ez a csodálatos világ, ne feledtesse el vele azt, amiért jött. Nem ítélni jött a világot, de el sem vesztet benne. Átfogja majd s az Atyához emeli: erre gondol már akkor is, amikor három napra Jeruzsálemben marad.

Jézus, aki érettünk vérrel verejtékezett

„Földi életében hangosan kiáltozva, könnyek között imádkozott, és könyörgött ahhoz, aki meg tudja menteni a haláltól. Hódolatáért talált meghallgatásra” (Zsid 5,7).

Az utolsó vacsorát Jézus öröme vonta tündöklő fényességbe. Ez fejeződött ki a *háladáásban*, amit a kenyér és a kehely fölött mondott, ennek ajándéka az Oltáriszentség. De a vacsora végén, amikor kimentek a Getszemáni kertbe, Jézusra is rászakadt a sötétség. Itt kezdődik a passió története. Az örvendetes olvasó titkait mind Szent Lukácsnak köszönhetjük. Jézus halálos vergődéséből is ő emeli ki a vérrel verejtékezés mozzanatát: „Halálfélelem kerítette hatalmába, és még buzgóbban imádkozott. Verejtéke mint megannyi vércsepp hullott a földre” (22, 44).

Jézus nemcsak a test fájdalmát, összetöretését vállalta hát, hanem a lélekét is. Nem a hősök halálával halt meg: hetykén, mosolyogva, hanem a gyöngék halálával, egy rettegésben átimádkozott éjszaka után. Hogy közülünk a leggyengébb se érezhesse többé egyedül magát a halál színe előtt.

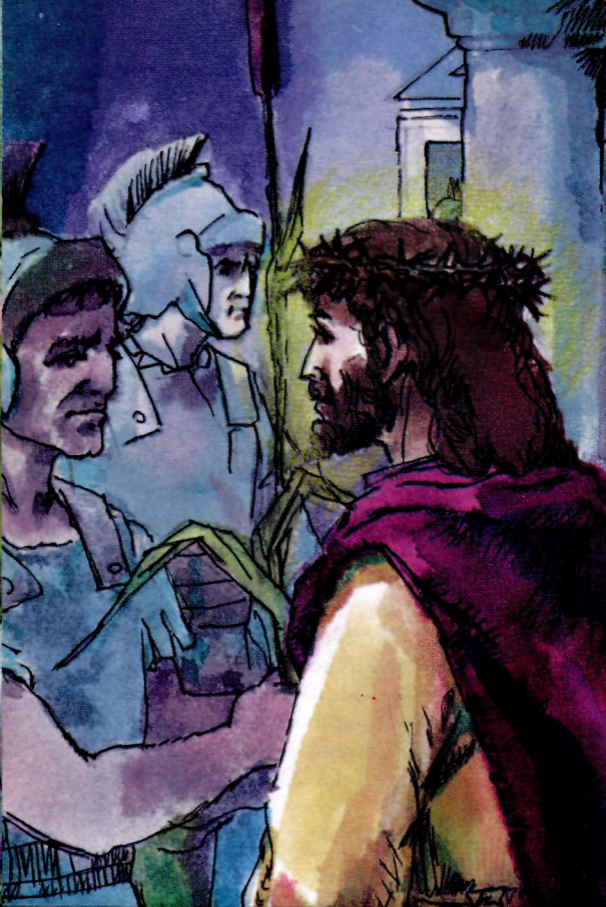
Jézus, aki érettünk megostoroztatott

„Mégkínozták, s ő alázattal elviselte, nem nyitotta ki száját” (Iz 53, 7).

Talán igaza van a középkori költőnek, hogy „minden halál – kínhalál”. De Jézusra nemcsak a fájdalom szakadt rá beomló bányaként; tágra nyíló szeme *kínzóinak* arcára vetődött.

Igaz, „tudta ő – addig is –, hogy mi lakik az emberben” (Jn 2, 25). Ez azonban még hátra volt: hogy az erőszakot, kegyetlenségüket testközelből megtapasztalja.

Akik ostorozták, nem haragudtak személyesen őrá. A világ terhét vette magára, azok a csapások zuhogtak rá, amelyeket egymásnak készítünk, az a harag, amellyel egymás ellen fordulunk, amelynek köztünk mindig áldozata (volt is, lesz is) a gyöngébb, az ártatlanabb. „Amit eggyel a legkisebb közül tettetek, velem tettétek” (Mt 25, 40). Értünk – s miattunk szenvedett; bárányként, szótlanul áll előttünk. S míg teste tetőtől talpig vérbe borul, már készítgeti magában az imádság szavait: „Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek” (Lk 23, 34).

Jézus, aki érettünk tövissel koronáztatott

„Nézzétek, a királyotok!” (Jn 19, 14)

Milyen képtelen keveredés ez! Nem hiába nevezte Jézus a hazugság atyjának a Sátánt (Jn 8, 44), ezeknek a jeleneteknek ő a rendezője. Pilátus előtt vádként fogalmazódik meg az igazság, hogy Jézus király, s hiába az Üdvözítőnek finom különböztetése „az én országom nem e világból való” (Jn 18, 36), halálos ítélet születik. Aztán a katonákon a sor, hogy az elítélt fejébe töviskoronát nyomjanak, s gúnyból elmondják neki, amit szívük legtisztább odaadásával kellene kiáltaniuk: „Üdvözlégy, zsidók királya!” (Mk 15, 18)

Néhány nap múlva megjelenik majd, arcán a föltámadás ámulatával, s elmondja a tizenketőnek: „Minden hatalom nekem adatott a mennyben és a földön” (Mt 28, 18). Igazi beiktatásának mi mégis azt az előző jelenetet érezzük. Töviskoronásan, vértől bíborosan lett a királyunk.

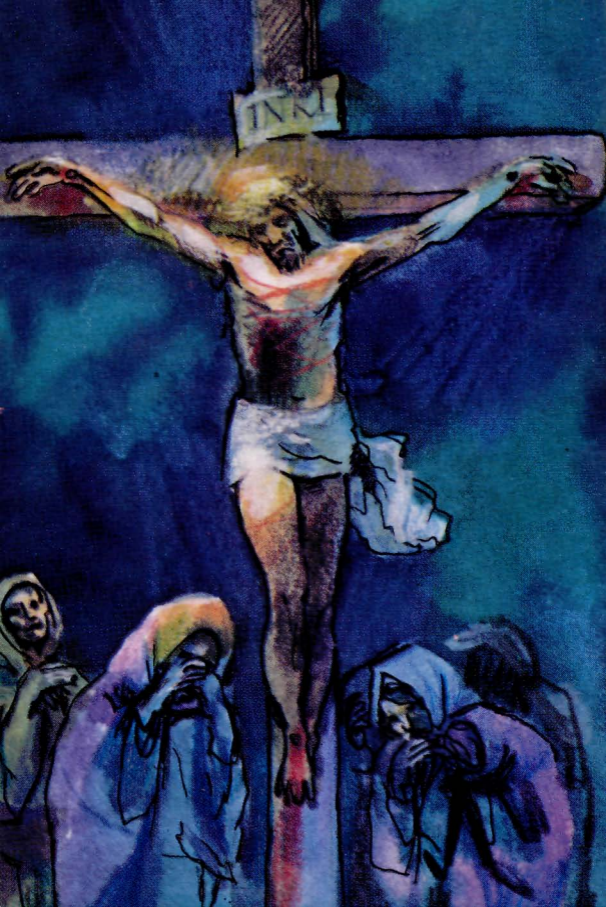

Jézus, aki érettünk a keresztet hordozta

„Nem olyan főpapunk van, aki ne tudna együttérezni gyöngeségeinkkel, hiszen hozánk hasonlóan mindenben kísértést szenvedt, csak hogy nem vétkezett” (Zsid 4, 15).

Amíg ostromozták, gúnyolták, legalább emberek között volt. Most magára marad a kereszttel. Igaz, katonák, kiáltozó sokadalom gyűrűjében, de abból egyre kevesebbet lát. Már csak a gerenda súlyát érzi, az utat tapogatja botorkálva, fülében, mint a malomzúgás, a vére lüktetése.

Passiója során itt – elhagyatottságában – kerül a legközelebb mindannyiunk közös gyöngeségéhez. Valaha azt mondta: „Aki követni akar, vegye föl keresztjét minden nap, és úgy kövessen” (Lk 9, 23). Minden nap? Valóban nem kell semmi rendkívülinek törtennie ahhoz, hogy újra meg újra elviselhetetlenül nehéznek, hiábavalónak tessenek az életünk, vigasztalan vánszorgásnak a semmi ködfüggönye előtt. Ilyenkor igyekszünk Rá gondolni. S ha elesünk, egy pillanatra sem fogadjuk el a nyugalmat, amelyet a bukás kínál. Nyomban szedelődzködünk, s indulunk lassan tovább.

Jézus, aki értünk keresztre feszítettet

„Nem akarok mással dicsekedni, mint Urunk, Jézus Krisztus keresztségével” (Gal 6, 14). „A megfeszített Krisztust hirdetjük” (1 Kor 1, 23). Az újabb imakönyvek többnyire cselekvő mondatokban fogalmazzák meg a fájdalmas olvasó titkait: akit értünk megostoroztak, akit értünk tövissel koronáztak, akit értünk keresztre feszítettek. Mintha Kaifás szolgálói csakugyan *értünk* adták volna halálra Jézust! S egyáltalán: mintha ők lettek volna valóban ennek a történetnek tevékeny szereplői. Az eredeti latin szöveg s az itt közölt, régiesnek látszó fordítás szenvedő mondatainak középpontjában Jézus áll: vállalja, hogy áldozattá legyen. A háttérben pedig földereng az Atya képe, akit a keresztről mintha hiába szólongatna Jézus: „Istenem, Istenem, miért hagytál el engem” (Mk 15, 34). Jelen van ő itt, s nem csak szemlélőként. Az evangéliumban ezt olvassuk: „Úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta oda (érte)” (Jn 3, 16). Szent Pal pedig ezt írja: „Saját Fiát sem kímélte, hanem mindnyájunkért áldozatul adta” (Róm8, 32). Isten azzal bizonyult Atyánknak, hogy keresztre adta értünk egyszülött Fiát. Szeretném egyre inkább ezzel a mértékkel mérni önmagam, testvéreimet s az egész világot. Istent is itt keresem: a kereszta alatt.

Jézus, aki halottaiból (vagyis a halottak közül, a halálból) föltámadott

„Ne félj! Én vagyok az első és az utolsó, és az élő. Meghaltam, s lám mégis élek, örökké. Nálam van a halálnak és az alvilágnak a kulcsa” (Jel 1, 17–18).

Jézus nem a földi életbe tért vissza, hogy aztán néhány év múlva újra meghaljon, hanem az Atya örökkévaló életébe öltözött, amely nem innen, hanem túl van a halálon. Ezért a húsvét nem vonja vissza a nagypénteket, inkább beteljesíti. A Bárány „mintegy megölve” áll meg Isten trónusa előtt, hogy átvegye és kibontsa a könyvtekercset (Jel 5, 1–13). Amikor pedig az eleve kiválasztott tanúk előtt megjelenik, a Föltámadott testén ott tündökölnék sebhelyei.

Az Atya nemcsak Fiát szabadította ki a pusztulásból, hanem vele együtt mindannyiunkat, az egész világot. Holtában eggyé lett velünk, föltámadásának hajnalfénye mindnyájunké. „Ébredj, te aluvó, támadj föl a halálból; Krisztus rád ragyog!” (Ef 5, 14.)

Jézus, aki a mennybe fölment

„Atyám házában sok lakóhely van... Elmegyek, hogy helyet készítek nektek” (Jn 14, 1, 2).

Amikor emberré lett, magára vette az idő és a tér kötöttségeit, amint legvégül eltúrta azt is, hogy a keresztre rászögezzék. Testében „közünk sátorozott”, együtt vándorolt velünk, és megszentelte talpának érintésével a földet, markolásával a szerszámainkat, éhségével szomjúságával falat kenyerünket, ital vizünket. Isten országáról szóló tanítását rábízta a szántóföldön sarjadó vetésre s a madarakra, imádságos magányának tanúivá tette a holdat meg a csillagokat. Szólt a szavainkkal, s minden szó értékű lett körülötte, a megtestesült Ige körül. Amerre járt, „a kövek kiáltanak” (Lk 19, 40), azóta is hangos tőlük a világ. Otthont azonban az Atyánál készít nekünk. Elmegy, hogy jelezze: nem arra születünk, hogy beérjük azzal, ami rész szerint való.

Jézus, aki nekünk a Szentlelket elküldötte.

„Akiket Isten Lelke vezet, azok Isten fiai. Nem a szolgaság lelkét kaptátok ugyanis, hogy ismét félelemben éljete, hanem a fogadott fiúság Lelkét; általa kiáltjuk: Abba, Atya!”
(Róm 8, 14–15.)

Nekünk: ez a többes szám első személy összekapcsol minket Máriával. Rá is, miránk is ugyanaz a Lélek áradt ki, aki titokzatos módon már Jézus megtestesülése körül is tevékenykedett.

A Lélek a föltámadott Jézus legnagyobb ajándéka. Az igazság Lelke: belülről világosít meg, úgy emlékeztet Jézus szavára, úgy tanít meg minden igazságra. Az Egyházat ő szervezi közösséggé. Adományai sokfélék, de arra valók, hogy az egész Egyház épüljön általuk.

Pünkösdkor tüzes nyelvek alakjában jelent meg, szélzúgás kíséretében. Azóta köztünk van. Szenteket nevel, akiket nem a fanatizmus hevít, hanem a szeretet tesz bátorrá, leleményessé és hajlékonyá. A hűség Lelke: teremő kedvvel őrz, amit Jézus rábízott. Az öröm Lelke: az erős örömé, amely a megpróbalatás idején sem hagyja el az embert, s az örök élet ígétét hordozza.

Jézus, aki Téged, Szent Szűz a mennybe fölvelt

„A győztest magam mellé ültetem a trónusra, ahogy én is győztem, és együtt ülök Atyámmal a trónuson” (Jel 3, 21).

Az olvasó utolsó titkainak imádkozásakor megint Mária kerül figyelmünk középpontjába. Maga a Föltámadott Jézus keresi elő a húsvéti forगतagból. Amikor a kereszten végrendelkezett, Jánosra bízta. Pünkösdkor rá is kiárasztotta a Lelket. Most elébe siet, hogy test szerint is maga mellé vegye, és a mennyben is anyjának ismerje. Hisz ha senki másnak az emberek közül, neki nagyon sokat köszönhet.

Azóta Jézust, a megdicsőültet nem tudjuk másként magunk elé képzelni, csak Máriával együtt. Ez az egyszerű asszony vállalta bátran a ráeső részt Fia életéből, áldozatából. Figyelt, lelkében őrizte, fontolgatta, amit látott és Jézusáról hallhatott. Nemcsak test szerint, lélek szerint is anyja lett. Így lett nekünk is anyánk.

Jézus, aki Téged, Szent Szűz a mennyben megkoronázott

„Az égen nagy jel tűnt fel: egy asszony, ruhája a nap, laba alatt a hold, fején tízenkét csillagból korona” (Jel 12, 1).

A Jelenések könyvének képe valójában az Egyházra vonatkozik, de okkal alkalmazzuk Máriára is. Hiszen ő egy személyben az Anyaszentegyház: Isten szolgálólcánya, az örök Ige anyja, a Lélek kegyelmének legtisztább, legodaadóbb osztályosa, valóban boldogasszony. A betlehemi jászol mellett barmok álltak őrt, s benn a jászolban széna zizegett. Angyalok és emberek mellett a nagy Mindenséget itt a nap, a hold meg a csillagok képviselik. Mária körül a teremtett világ és a teremtő kiengesztelődése teljesedik be. Ez Krisztus műve. Krisztusé, aki lám szelíden a megváltott ember köré gyűjti a mindenséget, hogy aztán mindent átadjon Atyjának, és „Isten legyen minden mindenben” (1 Kor 15, 28).

NIHIL OBSTAT
DR. JÓZSEF GIANITS CENSOR
NR. 704-9/83. IMPRIMI POTEST
STRIGONII, DIE I. MARTII A. 1983.
LÁSZLÓ CARD. LÉKAI, PRIMAS HUNGARIAE,
ARCHIEPISCOPUS ESZTERGOM

*Minden jog fenntartva,
beleértve a bárminemű eljárással
való sokszorosítás jogát is*

ISBN 963 360 269 6

A KIADÁSÉRT FELEL: DR. ÁKOS GÉZA IGAZGATÓ
SZENT ISTVÁN TÁRSULAT
1053 BUDAPEST, KOSSUTH LAJOS U. 1

A SZEDÉST A SZENT ISTVÁN TÁRSULAT VÉGEZTE
NYOMÁS ÉS KÖTÉS AZ EGYETEMI NYOMDA MUNKÁJA

Egyetemi Nyomda — 83.1225 Budapest, 1983
Felelős vezető: Sümeghi Zoltán igazgató

10,— Ft